

ע"פ 51567/03/17 - ביאן אבלאסי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ג 51567-03-17

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

ביאן אבלאסי
ע"י ב"כ עו"ד רמזי קטילאת

המערער

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד
המשיבה

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג'ויה סקפה שפירא) מיום 6.2.17 בת"פ 34900-08-15.

כללי

1. המערערת הורשעה על יסוד הודאתה בתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ונדונה ל - 200 שעות של"צ ומאסר על תנאי. הערעור מופנה כנגד הרשעת המערערת.

2. ואלה המעשים: ביום 13.8.14, במהלך דילול כניסת אנשים לשטח הר הבית בירושלים, התקהלו מספר אנשים, ביניהם המערערת, וקראו קריאות "אללה אכבר" לעבר יהודים וחייילים שעברו במקום. המערערת ויתר המתקהלים נתבקשו על ידי שוטרת לעזוב את המקום. המערערת לא הקשיבה להוראותיה, ותוך כדי ששוטרים ניסו לתפוס אותה, בעטה המערערת בבטנה התחתונה של השוטרת.

טענות הצדדים

3. ב"כ המערערת עותר לביטול הרשעת המערערת וטוען כי בית משפט קמא לא התחשב בנסיבות משמעותיות לקולא ביחס לביצוע העבירה. לטענתו, מדובר בסיטואציה מורכבת בה המערערת נמחצה בין ההמון לאחר שהגיעו

השוטרים, ופעלה מתוך לחץ, פחד, חוסר אונים ואימפולסיביות, בדרך שאינה מאפיינת את התנהגותה. למערערת אין עבר פלילי ולא מדובר באירוע מתוכנן. המערערת לא הגיעה למקום במטרה להצטרף אל המתקהלים, אלא מדובר בהתקהלות שנוצרה כתוצאה של דילול המתפללים הבאים בשערי מסגד אל אקצה. כמו כן, טוען הסנגור כי יש להתחשב בכך שכתוצאה ממעשיה של המערערת לא נגרם כל נזק. עוד נטען כי הרשעתה של המערערת תפגע באפשרויות העסקתה. למערערת תואר ראשון בחינוך, תעודת הוראה ותואר שני בטיפול באומנות, והיא עובדת מזה כשבע שנים בבית ספר יסודי כמורה למדעים וללשון ובגן טיפולי ביפו כמטפלת באומנות. שירות המבחן חווה דעתו לפיה המערערת אינה נזקקת להתערבות טיפולית או פיקוח ומדובר בהתנהלות שאינה מאפיינת את אישיותה. בנסיבות אלה, כך נטען, הותרת הרשעתה של המערערת על כנה מעמידה בסיכון עמל והישגים שהושגו לאורך שנים ויש לבטלה. ביטול ההרשעה עומד במלוא הכללים שנקבעו בסוגיה זו מה עוד שאין צורך בשיקום שכן מדובר במערערת נורמטיבית לחלוטין והותרת הרשעה תסכן את הישגי המערערת ובמקצועה, הותרת ההרשעה הנה משמעותית מאוד עבור המערערת. על כן יש להחריג את עניינה של המערערת ולבטל את הרשעתה.

ב"כ המשיבה הפנתה לחומרת העבירה ולכך שיש להעביר מסר ישיר למי שלוקח חלק בעבירות אלה ולהרתיע באמצעות תוצאה אפשרית של הרשעה. וכן, יש ליתן דגש להגנה הראויה על השוטרים הממלאים תפקידם במקום רגיש ועליהם לדעת כי יזכו להגנה מלאה בשעת הצורך. במקרה זה, האינטרס הציבורי גובר על האינטרס האישי של המערערת. כמו כן לא הוצג כל מסמך ממנו ניתן ללמוד כי הרשעתה של המערערת תגרום לפגיעה בעתידה. נטען עוד כי לא נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא, ומכל אלה יש לדחות הערעור, במיוחד, כאמור, נוכח נסיבות האירוע. כן באה הפניה לפסיקה התומכת בהותרת ההרשעה על כנה.

4. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינה של המערערת, ילידת 1987, עולה כי הנה כבת 30 שנים, רווקה, מתגוררת עם משפחתה ברמלה, עובדת כשבע שנים בבי"ס יסודי ברמלה כמורה למדעים וללשון. כמו כן, עובדת כמטפלת באומנות בגן טיפולי ביפו. למערערת תואר ראשון בהוראה, תעודת הוראה ותואר שני בטיפול באומנות. למערערת אין הרשעות קודמות. היא הודתה בביצוע העבירה, הביעה חרטה, אמפתיה לקורבן והפנמה לחומרת מעשיה. שירות המבחן התרשם כי היא פעלה באימפולסיביות תחת לחץ וגילתה קושי לווסת רגשותיה. הומלץ לשקול בחיוב לבטל הרשעתה, נוכח החשש מהנזק התעסוקתי שיגרם למערערת והומלץ על הטלת של"צ בהיקף של 100 שעות.

דין

5. דין הערעור להידחות.

לזכות המערערת עומדת הודאתה במיוחס לה, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים, האחריות שלקחה על המעשים, הבעת חרטה מצידה, העדר עבר פלילי קודם, תסקיר חיובי שנערך בעניינה על ידי שירות המבחן, שעמד, בין היתר, על אופייה הנורמטיבי של המערערת ותפקודה התקין לאורך שנים. כמו כן, יש להתחשב לקולה בכך שלעבירה לא קדם תכנון ובמידת הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירה. מאידך, לחובת המערערת נזקפת חומרת העבירה ועוצמת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות ביצועה, המתוארות בכתב האישום המתוקן. כמו כן, פוטנציאל הנזק ממעשיה של המערערת, שבעטה בבטנה התחתונה של השוטרת, הינו רב. הכלל הוא כי משהוכחה אשמת נאשם בביצוע עבירה, יש להרשיעו. יחד עם זאת, ניתן להימנע מהרשעה או לבטלה במקרים חריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה (ר': ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד

נב(3) 337, 341 (1997)). לענין זה אין די בחשש כללי וערטילאי לפגיעה בעתידו, אלא יש להוכיח פגיעה ממשית וקונקרטית שעלולה להיגרם לנאשם בגין הרשעתו (ר': ע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** (2013); רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (2013)). במקרה דנן, הרשעה בפלילים אינה שוללת באופן ודאי מהמערערת את האפשרות לעסוק בהוראה וממילא לא הוכח כי הרשעתה של המערערת תוביל לפגיעה חמורה בה. מנגד, האינטרס הציבורי שבגינוי המעשים, אינטרס ההרתעה מפני הישנותם ועקרון ההלימה בענישה, מחייבים העברת מסר הרתעתי חד, ברור ונוקב המוקיע את המעשים בדרך של הרשעה בפלילים.

לפיכך, בנסיבות דנן, העונשים שקבע בית משפט קמא מקובלים עלינו ולא מצאנו מקום להתערב בהם.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ט בחשון, תשע"ז, 29 באוקטובר 2017, בהעדר הצדדים (בהסכמה).

המזכירות תמציא עותק מפסק הדין לצדדים.

**שירלי רנר,
שופטת**

כרמי מוסק, שופט

**רפי כרמל, שופט
אב"ד**